

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVIII. ročník číslo 12

prosinec 2012

STARŠOVSTVO

Zápis z 731. schůze staršovstva konané v pondělí 10. prosince 2012

Přítomni:

členové: Pechar, Drápal, Dus, Bruncko, Holý, Chadima, Novotný, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczyňská; omluveni: Zvánovcová, Žilková, Hoznauer

Biblický úvod: J. Pechar – O trvalosti a pomíjivosti, píseň Někdo mne vede za ruku

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v lednu, tedy 14. ledna 2013, biblický úvod bude mít J.Stralczyňská.

Výstavba a rekonstrukce

Byla podána žádost o grant na magistrát Hl. m. Prahy na rekonstrukci stávajícího sociálního zařízení. Máme předběžný příslib, že grant dostaneme.

Dochází k posunu v jednání s MČ Praha 4 o odkupu pozemku potřebného pro výstavbu. Je naděje, že po přesném geodetickém vyměření pozemku, které bude tento měsíc provedeno, ho MČ Praha 4 nabídne k prodeji. Pokud se tak stane, bude vlastnímu prodeji předcházet standardní úřední proces (vyvěšení záměru prodeje na úřední desce, uzavření smlouvy, schválení zastupitelstvem), jehož délku není snadné odhadnout. Teprve po odkupu budeme moci požádat o stavební povolení. Mohlo by to být třeba v květnu, ale to je opravdu pouze a jen odhad.

Vánoční hra

Zatemnění se provede už v pátek odpoledne před hrou.

Pódium se bude rozebírat hned po hře.

Sbírka po hře na potřeby sboru spojené s vánoční hrou – odměny pro herce, hudebníky, ...

Další bohoslužby

16.12.2012	s Večeří Páně 9:30,	odpoledne vánoční hra od 14:00 a od 16:00
23.12.2012	4. neděle adventní 9,30;	káže br. Samuel Hejzlar st.
24.12.2012	pondělí, Štědrý den	16:00
25.12.2012	úterý, Boží hod vánoční 9:30,	s Večeří Páně – při bohoslužbách vystoupí Branický komorní sbor
30.12.2012	neděle 9:30	
31.12.2012	pondělí, Silvestr 16:00,	následuje Braník Open
1. 1. 2013	úterý, Nový rok 9:30,	s Večeří Páně
6. 1. 2013	neděle, rodinná 9:30	
13.1.2013	neděle 9:30	následuje BraníXobě

27.1.2013 káže J. A. Dus, 24.2.2013 A. Drápal

Sbírky

25.12.2012 na bohoslovce

Zapsal A. Slabý

VÁNOČNÍ ÚVOD

Skutky apoštolské 7,53-60: Členové rady začali na Štěpána v duchu zuřit a zlosti zatínali zuby. Ale on, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a uzřel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“ Tu začali hrozně křičet a zacpávat si uši; všichni se na něho vrhli a hnali ho za město, aby ho kamenovali. Svědkové dali své pláště hlídat mládenci, který se jmenoval Saul. Když Štěpána kamenovali, on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: „Pane, odpusť jim tento hřích!“ To řekl a zemřel.

Lukáš 9,23-27 Ježíš řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej. Jaký prospěch má člověk, který získá celý svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří? Kdo se stydí za mne a za má slova, za toho se bude stydět Syn člověka, až přijde v slávě své i Otcově a svatých andělů. Říkám vám po pravdě: Někteří z těch, kdo tu stojí, neokusí smrti, dokud nespatří království Boží.“

Se Štěpánovým příběhem zaznívá ve vánoční scénérii rušivý hlas. Ale – je opravdu rušivý? To už jsme si také nechali romantikou Vánoc zastřít, že tyto svátky v sobě mnoho radosti neskrývají? Když Pán Ježíš mluvil o zapírání sebe sama a o kříži, který má každý jeho učedník vzít na sebe, když mluvil o ztrátě života – to nebyla slova do větru. On sám toto prožíval již od prvních dnů po narození. Stále na útěku a v ohrožení života. U toho betlémského miminka se to pochopitelně projevuje velmi pasivně, ale již v příběhu o dvanáctiletém chlapci v chrámu se Ježíš ukáže jako ten, který je sám svůj. Na nic si nehraje, ale za vším jde doopravdy. Od začátku až do poslední chvíle.

Takový život nebývá jednoduchý. Štěpán to poznal jako první z křesťanů, že život člověka, který se nestydí svědčit o své víře, může také skončit velmi záhy násilnou smrtí. V tom ale následoval svého Mistra, kterého spatřil na Boží pravici a uvěřil, že když v této víře umírá, tak odchází přímo za ním. Bylo mu dáno vidět království Boží a do tohoto Božího království také odešel. Odešel do slávy Ježíšovy, slávy jeho nebeského Otce, slávy andělských zástupů.

Snad pro nás Bůh nechystá takovou zkoušku. Ne každý je Duchem svatým tak naplněn, aby se v tak těžkou chvíli nepokusil zachránit svoji pozemskou kůži. V menší míře je to ale příběh každého z nás. Ten každodenní kříž, se kterým následujeme svého Pána, ten poznáváme v rodině, ve škole, v práci. Všude tam jsme v pokušení zapírat Krista a sami sebe prosazovat. Získávat ne tedy celý svět, ale přeci jen mnohé, co tento svět nabízí. Nehledět na svoji víru a na to, co z ní vyplývá, ale zařizovat se podle pravidel tohoto světa.

Je potřeba uchovat si Štěpánův pohled vzhůru. Pohled tam, kde stojí Pán Ježíš po Boží pravici. S tímto pohledem upřeným na Ježíše je potřeba vytrvat v putování tímto světem tam, kde je náš skutečný domov.

JFP

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH – z došlé pošty

Malý chlapec zaťukal na okno, ve kterém se svítilo. Otevřela mu mladá žena: „Co chceš?“ „Budu mít narozeniny, přišel jsem vás pozvat na oslavu.“ „Promiň, ale máme moc práce. Budou Vánoce a já nevím, kam dřív skočit.“ Chlapec šel dál, zazvonil na sousední dveře. Na své pozvání uslyšel strohou odpověď: „Kdo jsi? Vůbec tě neznám. Oslava? Musím koupit hromadu dárků k Vánocům, nemám čas na nějaké oslavy.“ Ani v dalších domech se mu nevedlo jinak. Všude měli spoustu práce a starostí, nikdo neměl čas se zastavit.

„Škola! Tam jsou děti a ty jistě rády přijdou,“ napadlo chlapce. Zašel tedy do školy. Děti zrovna nacvičovaly koledy. *Nám, nám narodil se!* neslo se chodbou a chlapec se potěšeně usmál.

„Oslava narozenin? To zní zajímavě. A bude tam taky diskotéka? A hodně jídla a pití?“ Děti se předháněly v otázkách. „No, to zrovna ne,“ zašeptal chlapec. „A co tam teda bude?“ vyhrkla udiveně jedna slečna. „Bude tam ticho, krásný zpěv a já. Budeme spolu a bude nám dobře. Můžeme si povídat o všem, o čem budete chtít. Vždyť to budou mé narozeniny. Bude to hezké, uvidíte.“ Děti se daly do smíchu: „Takovou oslavu si nech.“ A pokračovaly v nacvičování koled. Chlapec odešel se svěšenou hlavou. Ještě zaslechl jednu učitelku, jak si stěžuje druhé: „Já bych ty Vánoce zrušila. Vůbec nestíhám uklízet a péct, teď ještě ty nácviky s dětmi, doma nervy s manželem ...“

Malému chlapci vyhrkly slzy. Smutně došel až k malé zasněžené chaloupce. „Tak jsi se opět vrátil s nepořízenou, Ježíši?“ uvítala jej stařenka. „Nic si z toho nedělej, tak budeme opět slavit spolu jen my dva. Oni ať si slaví *svě* Vánoce.“

„Je mi lidí líto. Honí se a přitom se těší, až budou svátky pryč. Kdyby přijali mé pozvání, stačilo by tak málo ...“

„To jsou lidé. Chtějí si vše dělat po svém. Dělají si život složitý, musí mít ve všem jasno a přitom jim nedochází ani to základní - že bez Tebe se pachtí marně.“

XX

„Nebojte se, neboť se vám dnes narodil Spasitel“ doléhá k nám, když opět slavíme Vánoce. V těchto slovech je jádro vánoční zvěsti. V nich se vyjadřuje útěcha i pro ty, kteří žijí ve strachu, osamělosti a ve starostech. Ale i lidem sebejistým se na prahu nového roku připomíná: je tu Někdo, kdo stojí nade vším, co může lidské srdce znepokojovat. Je to Ježíš! Pán, který drží všechno ve své dlani. On nám má co říci i v našem moderním světě.

ADVENTNÍ SETKÁNÍ SENIORŮ

Poslední listopadovou středu se večer v apsidě sešli nejen ti, kdo pravidelně navštěvují biblickou hodinu, ale i další ženy (a muži) post POMLASGového věku. Program i občerstvení připravily sestry z nově ustavené Křesťanské služby.

O vděčnosti

Sečti všechny dary...

Tak se nás koncem listopadu sešlo v apsidě asi dvacet. Babičky a prababičky, mnohé z nás osmdesátnice, ba i jedna, která letos oslavila devadesátiny. Byly tam sestry, které znají sbor od jeho vzniku, i ty, které přišly poměrně nedávno. A bylo nám spolu dobře – znovu jsem si uvědomila, jaké máme privilegované stáří. Pamatujeme ty „stařenky“ našeho mládí. Ta vpadlá bezzubá ústa a vyhaslé oči – a to jim věru nebylo osmdesát. Pamatujeme ten převrat v medicíně, který přinesl příchod penicilinu po druhé světové válce. Pamatujeme, jak obrna, záškrt, spála a černý kašel přestaly být pro nás mladé maminky noční můrou. A nač umírali ještě nedávno naši rodiče, to by bylo dnes jen banální onemocnění.

Pravda, stáří přináší leccos nepříjemného, a málokdy vstáváme, aby nás něco nebolelo. Ale co všechno nám usnadňuje život! Bezzubé dásně jen ráno, než nasadíme protézu. Když přijíždí tramvaj, už se nemusíme ptát, jaké je to číslo. Ani ne půlhodinová operace odstranila šedý zákal a zavedla umělou rohovku. Kardio stimulátor pomůže přetíženému srdci a nastartuje zpět k normálnímu životu. Ani zhoršený sluch nás nemusí vyřadit ze společnosti, jen si nasadit sluchadlo. A když klouby nesnesitelně bolí, pacient dostane nové.

To zmiňuji jen několik z těch zázraků medicíny, které jsou přístupné naší generaci a za které, ač si to někdy ani neuvědomujeme, by měla být naše generace vděčná. (A ještě navíc jsou pro nás ne-li zadarmo, tak velmi levně.)

Dobrý doktor a laskavá sestřička jsou další důvody k vděčnosti. A také autobusy a električky pro nás seniory zdarma, i to, jak se pro nás vždycky najde místo v přeplněném dopravním prostředku.

A náš sbor, víme, kam patříme, víme, co je to společenství. Nedávný průzkum v Americe ukázal, že křesťané žijí déle než ti, kdo do žádné církve nepatří. A dospěli k přesvědčení, že hlavním důvodem této dlouhověkosti je to, že tito členové sborů jsou zakotveni v církevním společenství – někam patří.

A tak i my musíme být vděční za toto společenství, i ti, kteří jsou obdařeni laskavými rodinami, a tím víc ti, kterým rodinné společenství chybí.

A tak jak zpíváme: Sečti všechny dary, které Pán ti dal a z tvého srdce tryskne píseň chval. A usmívejme se. Je až překvapivé, kolik lidí bude takový úsměv opětovat.

Dr. Iva Drápalová

Účastníci(e) setkání byli vyzváni, aby se představili a krátce o sobě něco řekli. Mohlo by se to zdát zbytečné, protože se většinou známe. Ale nakonec se ukázalo, že nejen nově příchozí se dozvěděli zajímavé skutečnosti.

Dr. Iva Drápalová se představila asi takto:

Ačkoli jsem díky svým reportážím posílaným z Ameriky byla známa půlce světa, v Československu, kam mé zprávy nesměly chodit, o tom téměř nikdo nevěděl. A tak jsem doma nebyla představována jako vedoucí největší tiskové agentury na světě „The Associated Press“, ale jako: vnučka kazatele Urbánka (toho, kdo pohřbíval TGM i další členy jeho rodiny), dcera profesora Antonína Václavíka, manželka Lubora Drápala (toho z organizace YMCA), matka Dana Drápala. A v poslední době mě náramně pobavilo, když mne zastavil jeden mladík a zeptal se: vy jste babička Jakuba Drápala? Už se těším, že se někdo zeptá: nejste vy prababička ... ?

Mary did you know

Marta Drápalová s doprovodem kytary zazpívala český překlad (zatím pracovní verze) americké písně:

Marie /Mary/ vědělas, že tvůj chlapeček jednou půjde po vodě?
Marie /Mary/ vědělas, že tvůj chlapeček nás zachrání k svobodě?
vědělas, že tvůj chlapeček moc obnovit nás má?
dítě, kteréš zrodila ti nový život dá?

Marie /Mary/ vědělas, že tvůj chlapeček má moc, že hluší slyší?
Marie /Mary/ vědělas, že tvůj chlapeček rukou vítr utiší?
vědělas, že tvůj chlapeček má od andělů zář?
když líbalas své dítě - líbalas Boží tvář?

Marie /Mary/ vědělas.....

slepi vidí, hluší slyší, mrtví budou žít zas
chromí chodí, němí mluví o záchraně pro nás

Marie /Mary/ vědělas, že tvůj chlapeček je Pán země i nebe?
Marie /Mary/ vědělas, že tvůj chlapeček vykoupí mne i tebe?
vědělas, že tvůj chlapeček zachrání celou zem?
chlapeček jehož chováš je úžasné **JÁ JSEM...**

VÁNOČNÍ HRA

V NEDĚLI 16. PROSINCE OD 14 A 16 HODIN V BRANÍKU
Divadlo pro malé i velké v podání dětí i dospělých.

obrázek nakreslila Jiřina Adamcová

Již přes pětatřicet let se o Vánocích hraje v kostele Českobratrské církve evangelické v Braníku divadelní představení. Letošní hra se jmenuje **Cesta do nebe**. Napsal ji Dr Luděk Rejchrt a možná si někteří vzpomenete, že jste v ní před 17 lety vystupovali. Hra nás zavede do středověkého města Wormsu, jehož obyvatelé se právě chystají slavit Štědrý den. Bude ale šťastný a štědrý opravdu pro všechny?

Nepřevezme vládu nad městem tajemná Žnečka? A kdo pomůže lidem, kteří stojí před branami?

Pokud jste zvědaví, jak to dopadne, případně jak hru zvládnou noví režiséři a herci, přijďte v neděli 16. prosince 2012 ve 14 nebo v 16 hodin do našeho dřevěného kostelíku na břehu Vltavy.

RÚT – 4. ČÁST

Rt 2,5-17

Pohanka, která přišla s židovskou tchýní s tím, že lid její tchýně bude i jejím lidem a Bůh její tchýně bude i jejím Bohem. Zatím vidí, že Mojžíšovy zákony pohostinství se v Betlémě dodržují. Rút poklidně paběrkuje.

Neznámá cizinka vzbudila pozornost majitele pole. Ptá se na jméno a hned ví o koho jde. Když se Noemi vrátila se svou snachou do Betléma, seběhlo se tehdy celé město a tak i Bóaz velice dobře ví, co je Rút zač. Oceňuje, že se po jeho smrti někdo o stárnoucí a osamělou Noemi řádně stará. A tak se také k Rút chová jinak, než k ostatním, kteří paběrkují na jeho poli. Rút sama je trochu překvapena z toho, jaká má mezi ostatními privilegia. Normálně by mohla právě jen sbírat ty klásky, které vypadnou Bóazovým děvečkám z rukou. Nic míň a nic víc. Že se smí napít Bóazovy vody, to je velická milost. A že ji, mladou hezkou holku, nikdo neobtěžuje, to je také úžasné plus.

Rút tomu nerozumí. Neví, že to je vzdálený příbuzný a že ví o její dobrotě. Je cizinka – bylo by normální, kdyby se na ni všichni včetně Bóaze dívali skrz prsty. Gastarbeiter, který bere práci našim – tak se přeci díváme na cizince! V místě, kde vládne Hospodin, se tak nedívají. Ta Bóazova reakce na její překvapenou otázku je úžasná. „Podívej holka, vím velice dobře, co jsi zač. Pro svoji tchýni jsi neudělal málo. Šla jsi do neznáma, do nejistoty, opustila jsi rodinu, u které jsi se mohla dovolávat příbuzenství a žádat pomoc. Neznáš náš lid a jen málo jsi měla šanci poznat našeho Boha. A přeci jsi šla, abys pomohla své tchýni, která je stará a tak je na tom ještě hůř, než ty. Nechť tedy mezi námi poznáš, co je zač Hospodin a lid Hospodinův. *Nechť ti Hospodin odplatí za tvůj skutek. Ať tě bohatě odmění Hospodin, Bůh Izraele, pod jehož křídla ses přišla ukrýt!*“

Jsou to slova plná lidského pochopení a zároveň osobní zbožnosti. A jestliže je to skutečná osobní zbožnost, pak to nezůstane jen u slov! Za tím ...*nechť ti Hospodin odplatí*... se skrývá také naprosto konkrétní pomoc. Bóaz se stává prodlouženou Boží rukou. Proč by měla Rút čekat na odměnu za to, co udělala, až Hospodin vykoná nějaký zázrak?! Vždyť je tu Bóaz, který může pomoci přesně tak, jak je potřeba a žádný zázrak k tomu nepotřebuje. Pokud ovšem jako zázrak nepochopíme to, že se takový člověk ještě na světě vůbec najde. Člověk, který ví, že dobro se má oplácet dobrem a co na tom, že to první dobro nebylo určeno mně?! To je skutečně zázrak, že v moři lidského sobectví ještě žijí takoví lidé!

Bóaz je předchůdce grantových projektů. Dal Rút grant na péči o tchýni. Sám z toho nemá nic, jen vědomí, že prospěl dobré věci. Je to grant, jak má být: podporuje lidi, kteří s grantem naloží dobře. Bóaz vidí, že doposud se Rút o tchýni starala příkladně, proč ji tedy nepodpořit, aby se ve své péči měla o co opřít?! A tak má Rút přes 30 litrů ječmene, tedy zásobu na několik dní. A to jí ještě zbyla trocha praženého zrní, které dostala k jídlu. A to všechno teď nese domů.

Jož – není to špatné, když se věřící chovají jako věřící...

Amen

(Z ranních zamyšlení J. F. Pechara na letošní sborové dovolené v Želivi)

MIKULÁŠOVA PATÁLIE

Slyšeli jste tu ránu? Že ne? To uhodily mrazy a sevřely snad celou střední Evropu. Co je nám ale po Evropě, když se zase něco semlelo, a je jen na nás s tím něco udělat. Co jiného asi může napadnout čerta, než řádná čertovina, že? A tak Mikuláš zjistil, že mu chybí anděl. Což o to, letošní nadílka už je za námi; jenže, co bude příště? Podle posledních zpráv čerta viděli kdesi nad Zbraslaví a tam, v hlubokých lesích... Snad anděla ještě zachráníme.

Autobus nás vyložil na konečné v Baních, a dále musíme pěšky. Mrzne a mrzne, ale jinak je nebe jak vymetené, sluníčko svítí. Dnes bude krásně. Čerta poznáte podle rohů a ocasu. Pro jistotu tedy hrajeme „ocásky“. Pořádně si to nacvičte, třeba se to hodí. Ještě že čerti po sobě zanechávají stopy. Snadno tedy zjistíme, kam se jeden schoval. Ne, po cestě nešel. Dolů do rokle, a hle, už ho máme. Jenže, co je tohle za čerta? Nejdřív měl ramena (přes celá záda), ale jen se na něj všichni vrhli, zbaběle utíkal, a že prý za nic nemůže. „Já nic, já nic, to von, já jen držel pytel, já za nic nemůžu!“ (Nepřipomíná vám to Bohouše z bratrstva kočičí pracky?) Tudíž tady sice nic nepořídíme, ale víme, kam jít. Za čertem Kazisvěttem na hrad Kazín. Svačíme na vyhlídce nad Vraným nad Vltavou a kolem nás pobíhají běžci z jakéhosi závodu. Aby nám cesta lépe (rozuměj zábavněji) ubíhala, vyhlásíme občas „Povodeň“ (nikdo nesmí stát na zemi), „Indiáni“ (všichni se schovat), či „Kámen“ (ztuhnout).

Za Jílovištěm už mají všichni hlad. U Cukráku rozbalujeme polní (lesní) bufet a mažeme chleby. Aby nám nebyla zima, běháme slalom mezi stromy. Řádně posilněni se vydáváme na další cestu. Ještě závody do vrchu a pak cestou necestou se blížíme ... ano tam, kde se skrývá Kazisvět. Proplížit se roklí (tady nás určitě nečeká), a už jsme skoro na místě. Jenže tak snadné to nebude. Kazisvět se jen tak nezalekne, jako ten předchozí. (Ten byl tak zbabělý, že ani stálo za to zjišťovat, jak se vůbec jmenuje.) Na něj to chce chytřejší. Hledejte heslo! Chceš-li Kazisvěta zmást, musíš kouzlo říci, bude se bát, děsit, třást, heslo je

„Andílci“. Takže, hrrr na něj! A už ho vidíme! Vypadá sice nebezpečně, ale jen jak na něj všichni zakřičí „Andílci“, hned je z něj jen ustrašenec. (Poučení: včas si zjistěte co na čerty platí. Až vám některý vstoupí do cesty, ať víte co s ním.) Kazisvětův Kazín je dobyt! Ale anděly (čokoládové) si každý musí najít sám. Kazín si posléze můžeme prohlédnout i zespoda, z plošinky nad řekou. Pomalu se smráká. Polní cesta, mířící do Lipenců,

nám poskytne nejednu zábavu v podobě zamrzlých louží. Co na tom, že někdo snad uklouzne, nebo se dostane do některé z „valných hromad“. Hlavně, že je veselo. Aby ne. Anděla jsme zachránili. Tudíž nemějte obavy, je zachráněna i příští mikulášská nadílka. A když se zase něco semele, my už si s tím poradíme.

Milan Bareš

Z fejetonu Kateřiny Jirkové Mrázkové – MF Dnes, 19.11.2012

Víte, co je pravý evangelický čaj? Kdyby vás na něj pozvali, připravte se na hektolitr homeopaticky ředěného, vycmrndlého pytlíkáče. Otázka, co je evangelická káva, je tedy zbytečná. V jedné modlitbě dokonce autor říká: Káva po bohoslužbách byla dost slabá, já nevím, že ti evangelíci nejsou schopni uvařit pořádný kafe... A přesto funguje návykově.

Má prvorozená dcera měla od útlého dětství k víře zcela samostatný a spontánní vztah. Na rozdíl od vztahu k jídlu, které přijímala s výhradami, Boží existenci přijímala samozřejmě. Zatímco já jsem pochybovala a tápala, ona se ve čtyřech letech vzbudila se slovy: „Zdalo se mi, že jsem letěla do nebe a mluvila s Bohem“. „Cože?? A co ti řekl?“. Ona s tváří hráče pokeru: „Řek mi, co mám jíst.“ Srdce mi bušilo v krku tak, že jsem ho málem vyplivla s další otázkou, co odpověděl. „Že na moji maminku je spoležitost.“ Zůstaly jsme u „spoležitosti“ a za několik let se jí podařilo mě konvertovat do evangelického sboru.

Dlouhovlasý kazatel, který byl předobrazem rčení „Když potkáš máničku v saku, je to evangelický farář“, se stal brzy naším kamarádem. Terezka s ním a další mládež jezдила na puťáky, hrála divadlo, zaspívala a zahrála si s jeho kapelou, poznala příběhy z Bible a poprvé se zamilovala. Teď v období raně dospělé skepse začala pochybovat. Nedávno zažila jakýsi osobní karambol, a tak jsem ji chtěla podpořit ve smyslu, že ty podstatné věci a hodnoty jsou někdy očím druhých neviditelné; „Neboj, to důležité máš v sobě. Bůh se dívá k srdci“. A ona suše: „Tak doufám, že se zrovna včera nedíval“.

O věřících panuje u nás v Česku taková legrační představa, že buď jsou to iracionální blázni, nebo zapšklé Amosky, nebo někdo se smrtí na jazyku a všichni mají povinnost být dokonalí... Já piju kafe s celkem racionální primárkou alergologie, kuchařkou, překladatelkou, manažerem, s doktorem přírodních věd, chemikem, malířem pokojů a mnoha dalšími. Dokonce i kamarád, exaktní vědec - matematik je věřící. A všichni dohromady bychom mohli z fleku odložit pěknou hromádku nectností. Takže bychom si tu svou nedokonalou víru se všemi chybami navrch mohli hezky zabalit, zamknout kostel a jít si domů pustit seriál.

Jenže mně se na těch normálních lidech ze sboru líbí, že na to většinou nekašlou. Své chyby vnímají. A nekašlou ani na druhé, když potřebují odněkud vyzvednout děti, když se stěhují, rozvádí, hledají práci, stárnou a umírají. Počítají s tím, že se život nedá spočítat, že být je víc než mít, že existuje ještě něco nad stranami, vládami, a dokonce i nad vlastním egem.

Když Terezka po dlouhé pauze opět zavítala do kostela a po bohoslužbě se dala do řeči s oblíbenou babičkou i kamarádem z divadla, spokojeně se pak zakousla do bábovky, napila se evangelického kafe a řekla: „Jak jsem na to mohla zapomenout, mami?“

Že by do toho kafe něco dávali?

EVANGELICKÉ KAFE V BRANÍKU

Letos se sborové ohlášky rozšířily o zprávu: „Po bohoslužbách se koná kavárnička bratra Václava“. Kolik členů sboru se v minulosti pokoušelo zavést jinde už běžný zvyk, že lidé se po bohoslužbách zdrží, pozdraví se, vypijí kávu nebo čaj, pohovoří. Nikdy se to neujalo. A najednou přišel Václav Vaněček - a jde to. Všimli jste si, s jakou pravidelností, pečlivostí a láskou všechno připravuje? Ráno přichází s taškou plnou bábovek a dalších dobrot, na podnosy vyrovná hrnky, lžičky, cukr, mléko, řadu čajů sáčkových, několik sklenic čajů rozpustných... kávu. Pak už k tomu přidá jen konve s horkou vodou. Každý si může namíchat nápoj dle chuti, ochutnat bábovku. Co na tom, že není kam se posadit? Ono lze hovořit i ve stoje s hrnkem v ruce.

Bratr Václav je v Braníku poměrně krátce. Přesto ho každý zná. Nejen jako kavárníka (to je jeho velké přání: vlastnit kavárnu, kam by lidé přicházeli nejen posedět u kávy, ale i mít možnost zapojit se do různých společenských, vzdělávacích i zábavných činností), ale i jako zahradníka, který systematicky přemísťuje skálu za kostelem (tedy spadlé balvany) před vchod do kostela a vytváří skalky, zářící pestrobarevnými květinami.

Díky mu. Díky i těm, kdo se nechali strhnout jeho nadšením a zalévají, vytrhávají plevel, stříhají odkvetlé rostliny, případně přispívají vlastními výrobky k rozšíření nabízeného sortimentu v kavárničce, myjí nádoby...

RČ

BRANÍK SOBĚ - 13. LEDNA 2013

Připomínáme: Rychle vymýšlejte – čtvrtý ročník osvědčené akce se blíží!

BRANÍK OPEN - 31. PROSINCE 2012

Po odpoledních bohoslužbách zůstává kostel otevřen až do noci.

Všichni jsou zváni

pobýt, společně konzumovat co kdo přinese, zavzpomínat co vše nám rok 2012 přinesl, zpívat a honem stihnout dopovědět, na co letos zatím nebyl čas.
Pro děti jsou připraveny hry a každou celou hodinu půlnoční ohňostroj.

**Do roku 2013 Vám přejeme,
abyste měli otevřené oči, uši,
srdce pro všechno dobré,**

co nám Bůh každý den dává

Pravidelný sborový program

Neděle 9,30 bohoslužby

první neděli v měsíci rodinné,
třetí neděli vysluhována
sv. večeře Páně;
8,30 chvály (kromě 1. neděle)

Úterý 7,00 ranní modlitební setkání

18,30 mládež

Středa 15,30 a 17 maminky s dětmi

18,00 biblická hodina

Čtvrtek 8,05 čtení knihy C.S.Lewis

20,00 PoMlaSg „třicátníci“
(2. a 4. čtvrtek v měsíci)

Pátek 15,30 mladší dorost

17,00 starší dorost

Obsah:

Staršovstvo	2
Úvod – Štěpán	3
Vánoční příběh	4
Adventní setkání seniorů	5
O vděčnosti	5
Iva Drápalová	6
Vánoční píseň	6
Pozvánka na vánoční hru	7
Knihy Rút – 4. část	8
Mikulášova patálie	9
Evangelické kafe	10
Evangelické kafe v Braníku	11
Pozvánka na BraníXobě	11
Pozvánka na Braník Open	11
Novoroční přání	11

VÁNOČNÍ PROGRAM
VIZ STR. 2

úřed. hodiny faráře Jaroslava Pechara:

úterý a středa 14,00 – 16,00

čtvrtek 10,00 – 12,00

NEBOJTE SE, NEBOŤ SE VÁM

DNES NARODIL SPASITEL!

BRÁNA

XVIII. ročník, číslo 12, prosinec 2012

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mserny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>, branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeroným. jednota
555	nepálský student
888	přístavba